

clausula, et ad titulum patrimonii sui promovendi licite possit. Vide verb. Patrimonium, num. 31.

Episcopus an possit ordinare suam familiarem ad titulum patrimonii, num. 32.

Patrimonium clerici non potest capi in executionem, num. 33.

Sine patrimonio, aut beneficio non possunt promoveri clerici religiosi more regularium in communi viventes, num. 34.

An patrimonium sit sufficiens, relinquatur arbitrio ordinarii, num. 35.

Patrimonium sine licentia episcopi nequit alienari, extinguere, vel remitti, hypothecari, permolari, et huiusmodi, num. 36 ad 44.

Alia plura ad rem, num. 45 ad 75.

PATRINUS.

Patrinus, quid de eo. Vide verb. Baptismus, art. 7, num. 4 ad 45.

PATRONI.

Patroni beneficiorum, quid de ipsis. Vide verb. Beneficium, art. 3, num. 69, et art. 5, num. 31, et verb. Juspatronatus, per tot. et signanter art. 4.

PATRONI SANCTI (VI, 181).

Electio sanctorum in patronos quomodo sit facienda. Vide verb. Patroni sancti, num. 1 ad 4 et num. 16 ad 19. Ubi an approbatio, seu confirmatio apostolica in electione sancti patroni necessaria duntaxat sit ad certos principaliores effectus.

In electione patroni sancti non debent fieri promissiones, et vota servandi ejus festum, et jejunandi in ejus vigilia, exceptis tamen festis patronorum principalium, et jamelectorum ante decretum Urbani VIII, num. 5, 6 et 7.

Regulares ad quae festa, et officia patronorum teneantur, num. 8 ad 12.

Officium patroni principalis sub quo ritu sit celebrandum a clero saeculari et regulari, num. 15 et 14.

Assignatur ordo servandus in patronorum praecedentia, num. 15.

Alia ad rem, num. 16 ad 20.

PATRONUS ECCLESIASTICUS (VI, 181).

Patronus ecclesiasticus tenetur praesentare ad ecclesiam parochialem digniorem inter approbatos ab examinatoribus. Vide verb. Patronus ecclesiasticus, num. 1.

Quid episcopus teneatur facere in electione dignioris facta a patrono ecclesiastico, num. 2 et 5.

Patroni ecclesiastici praesentare possunt canonicos regulares Lateranenses, et Sancti Salvatoris ad beneficia residentialia cum praeservatione beneplaciti apostolici, aliisque conditionibus, quas vide indicatas, num. 5.

PATRUELES.

Patruales qui sint. Vide verb. Affinitas, art. 1, num. 15.

PATRUUS.

Patruus, et Patruus magnus. Vide *ibid.*

PAUPERTAS.

Vide verb. votum, art. 2, n. 45 ad 116.

PAX (VI, 187).

Pax quid sit. Vide verb. Pax, n. 1.

Pacem cum alio facere nullus est compellendus, sed sufficit pro foro conscientiae intus vere injuriam remittere, num. 2.

Signis tamen externis animum debet suum ostendere, n. 2.

Pacis osculum quomodo dandum viris ecclesiasticis, n. 3.

Pacis osculum non est dandum praesidenti, vel regio consiliario ante episcopum, n. 4.

Pax et thus quomodo, et a quibus debeat dari domino loci, n. 5 et 6.

Pax an sit danda mulieribus, n. 7.

Pax quare non detur in missis Feria V in Coena Domini, Feria VI in Parasceve, et Sabbati sancti. Vide verb. Missa, art. 12, n. 87.

Pax quare non detur in missis defunctorum. Vide verb. Missa, art. 14, num. 35.

PAX RELIGIOSA (VI, 187).

Conventiones circa materias religiosas cum protestantibus initae, breviter exponuntur. Vide verb. Pax religiosa, n. 1 et per totum.

PAX WESTPHALICA (VI, 191).

Tractatus Westphalicus summam exponitur. Vid. verb. Pax Westphalica, num. 1 et per totum.

PECCATUM (VI, 193).

Peccatum generalissime sumptum potest esse, vel naturae, vel artis, vel moris, et sic sumptum explicatur. Vide verb. Peccatum, n. 1 et 2.

In hoc sensu etiam natura, et artifex dicitur peccare, et quomodo, n. 3 et 4.

In proposito est tantum sermo de peccato moris, quod variis sumitur modis, qui assignantur, num. 5, 6.

Peccatum morale rigorese captum varie definitur, et adducuntur praecipuae ejus definitiones, et explicatur per singulas particulas illa tradita a sancto Augustino, num. 7 et 8. Vide not. ad num. 7.

Peccatum ut sic varie dividitur, et assignantur ejus divisiones cum suis definitionibus, num. 9 ad 16.

Ad contrahendum quodcumque peccatum actuale, sive mortale, sive veniale, tres assignantur conditiones, sicuti etiam tres requiruntur ad peccatum mortale, et assignantur, n. 17 ad 25.

Sed vide notata ac reprehensa num. 88 et seqq.

Peccatum mortale et veniale potest esse triplex, et assignatur cum modis, quibus mortale per se potest per accidens fieri veniale, et e contra, num. 24 ad 27.

Ad num. 26 auctoris, vide notata in not.

Peccatum formaliter acceptum non consistit in positivo, sed in privativo, num. 28, 29 et 30.

Distinctio specifica et numerica peccatorum unde desumatur, num. 31 ad 39 et in not.

Peccatum originale quomodo deletur tum in infantibus, tum in adultis, n. 40 et 41.

Peccatum mortale post baptismum commissum quomodo deletur, et an remitti possit unum sine alio, vel mortale sine veniali, vel veniale sine remissione mortalis, n. 42 ad 45.

Peccatum veniale post baptismum commissum remittitur duobus modis, qui assignantur, et enumerantur, et explicantur sacramentalia, num. 46 ad 60.

Circa poenam debitam decedentibus cum solo peccato originali quinque sunt diversae sententiae, quae assignantur, n. 61 ad 79.

Adducitur distinctio locorum, in quibus recipiuntur animae ex hoc mundo decedentes, num. 80.

Poenae debita decedentibus cum peccato actuali mortali, quae sit, n. 81.

Poenae debita decedentibus cum solis peccatis venialibus, quae sit, n. 82.

Peccatum veniale conjunctum cum mortali qua poena puniatur in inferno, n. 83 et 84.

Assignatur verus sensus illius catholici axiomatis, in inferno nulla est redemptio, n. 85.

Circumstantiae peccati. Vide verb. Poenitentiae sacramentum, art. 2, n. 100.

Peccatum mortale mortua constituit bona opera, quae in eo fiunt, et jam facta reddit mortificata. Vide verb. Poenitentiae sacramentum, art. 3, n. 8.

PECCATUM CONTRA NATURAM.

Vide verb. Luxuria, n. 35 ad 70.

PECCATA CAPITALIA SEPTEM ENUMERANTUR, ET EXPLICANTUR.

Vide verb. Peccata capitalia, n. 1 et 2.

PECULATUS (VI, 228).

Peculatus quid sit, et quando committatur. Vide verb. Peculatus, num. 1 ad 11, et num. 21 et 22.

Peculatus qua poena puniatur, num. 12 ad 15, et num. 25.

Reus delicti peculatus an gaudeat immunitate ecclesiastica, n. 16, 17 et 18.

Depositarius in alios usus convertens pecunias publicas non tenetur poena peculatus, n. 19.

Interdum, licet publica pecunia intervertatur, minime tamen peculatus committitur, num. 20 et seqq.

PECUNIA.

Pecunia unde dicta, et quid de ea. Vide verb. Emptio, n. 8.

PECUNIARIA.

Pecuniaria poena quid sit. Vide verb. Poena, art. 2, n. 20.

PEDAGIUM.

Pedagium quid sit. Vide verb. Gabella, n. 9.

PENINSULA.

Peninsula quid. Vide verb. Mundus, n. 87.

PENSIO, PENSIONARIUS (VI, 231).

Pensio unde sit dicta, quotuplex, et qualis sit. Vide verb. Pensio, n. 1 ad 8.

Pensio clericalis potest imponi, vel beneficiato, vel beneficio, et assignatur quando imponatur uni, et quando alteri, n. 9.

Papa super quibus possit et soleat pensionem imponere, n. 10 ad 13.

Episcopus, et quicumque alius collator papa inferior quid possit circa pensionem, n. 14 ad 35.

Laicus an sit capax pensionis, et qualiter, num. 34 ad 40.

Pensio conferri potest puero septennali, num. 41.

Filii clericorum tum legitimi, tum illegitimi an et qualiter sint capaces pensionis, num. 42, 43 et 44.

Equites religionum militarium qualis pensionis sint capaces, n. 45 ad 50.

Regulares an, et quando sint capaces pensionis, n. 51, 52 et 55.

Illegitimus an et quando sit capax pensionis, n. 54 et 55.

Excommunicatus, suspensus, et interdictus est incapax pensionis, et an etiam irregularis, n. 56 et 57.

Haeretici, eorumque filii, ac nepotes, et militiae saeculari operam dantes sunt incapaces pensionis, n. 58 et 59.

Clerici matrimonium contrahentes an, et qualiter sint capaces pensionis, n. 60, 61 et 62.

Adverte tamen quod pensio reservata clerico habitum et tonsuram clericalem non deferenti, et etiam carnales nuptias cum pluribus successive, aut cum vidua ineunti, amittitur ob transitum ad saecularem militiam, n. 144.

Quod procedit etiam in terminis equitum levis Armaturae custodiae corporis summi pontificis destinatum, n. 142 et seqq.

Professi regulares an et qualiter retinere possint pensionem n. 61 et 64.

Promoti ad episcopatum, cardinalatum, et papa-

tum an et qualiter possint retinere pensionem, n. 65 ad 71.

Promoti autem ad episcopatum non modo amittunt pensiones, sed et in his evanescit indultum easdem transferendi, n. 146.

Vide autem quoniam verba in indulto salvam faciant vel non indultario auctoritatem transferendi pensiones, etiam si promotus fuerit ad episcopatum, n. 147 et 148.

Pensionarius non deferens habitum et tonsuram clericalem amittit pensionem, n. 72.

Quid de pensione reservata in persona unius ad utilitatem alterius, n. 73.

Pensio quomodo, et quando possit transferri de una persona in aliam, n. 74 ad 98.

Pensio an possit redimi pecunia, et vendi possint ejus fructus, n. 99 ad 101.

Pensio debet esse moderata, et quomodo, num. 102 ad 105.

In impetratione et impositione pensionis facienda est mentio, quod beneficium sit alia pensione gravatum, n. 106 et 107.

Pensio legitime imposita est a beneficiario sub mortali solvenda; et quid, si pensiones non sint solutae a priore beneficiario, n. 108 et 109.

Quid, si pensionarius moriatur ante terminum solvendae pensionis, num. 110.

Quid de anno et loco pro solvenda pensione, num. 111 et 112.

In qua specie pecuniae, quomodo et quando sit solvenda pensio, n. 115 ad 122.

Quo onere et quando teneatur pensionarius ad recitationem officii, et qualia, n. 123 ad 128.

Pensionarius ad quae onera teneatur ex redditibus pensionis, n. 129 ad 135.

Pensionarius quomodo et quando teneatur deferre habitum clericalem, et an dispensatus ad matrimonium censeatur dispensatus etiam ad militiam, n. 134 ad 138.

An et quando pensionarius teneatur vel non pensionem minuere, seu remittere. Vide verb. Locatio, n. 37 ad 47.

An pensionarius teneatur superfluos fructus pensionum in pios usus expendere, n. 140.

Votantes signaturae fruuntur indulto transferendi pensiones, n. 149.

An sustineatur translatio pensionis ab indultario facta, si pridem in titulari promiserit se non esse translaturum, n. 150.

Vide verb. Resignatio.

Ut episcopus pensionem imponendam constituere possit, quoniam sint necessaria, *ibid.* in *Appendice*, n. 1 ad 6.

Pensio legitime imposita an omnino a beneficiato solvenda sit, num. 7 ad 16.

An impetratione pensionis necessarium sit, ut pensionarius declaret, se possidere alias pensiones, si quas habeat, num. 17.

An pensio, longo tempore non soluta, intelligatur extincta, num. 18 ad 22.

Utrum sit licitum pensionariis absque beneplacito apostolico suas pensiones, anticipatis solutionibus, extinguere, num. 23.

An, cessante paupertate pensionarii, cessare debeat pensio, num. 24, 25.

Super quibus beneficiis pensio imponi possit, num. 26 ad 32.

PERCUSSIO.

Vide verb. Excommunicatio, art. 12, num. 2 ad 6.

PEREGRINI.

Vide verb. Lex art. 3, num. 18 ad 45.

PERIGEUM.

Perigeum quid. Vide verb. Mundus, num. 133.

PERJURIUM.

Vide verb. Accusatus, num. 31 ad 42, verb. Juramentum, art. 1, num. 13, verb. Mendacium, num. 17, verb. Pœna, art. 2, num. 176, verb. Restrictio mentalis, per totum, verb. Reus, num. 26.

PERMUTATIO BENEFICIORUM.

Vide verb. Resignatio beneficiorum, num. 57 ad 105.

PERQUISITIO.

Perquisitio, quid de perquisitione in variis casibus. Vide verb. Perquisitio, num. 1 ad 17.

PERSONATUS.

Vide verb. Beneficium, art. 1, num. 27.

PESTIS.

Pestis, quid de ea in diversis casibus. Vide verb. Pestis, num. 1 ad 19.

PETITIO.

Petitio ad beneficia quid et quæ sit, et quæ ejus differentia ab electione. Vide verb. Electio, art. 1, num. 11 et 12.

PHYSIOGNOMIA.

Physiognomia quid sit. Vide verb. Superstitio, n. 24.

PIETAS.

Pietas quando sufficiat ad alienationem bonorum ecclesiasticorum. Vide verb. Alienatio, art. 2, num. 3.

Pietas quando excuset a jejuniis. Vide verb. Jejunium, art. 2, num. 34.

Pietas quando excuset a residentia. Vide verb. Canonici, art. 5, num. 34, verb. Episcopus, art. 3, et verb. Parochus, art. 2, num. 38.

PIGNUS.

Pignus. Quæ vendi non possunt, neque possunt oppignorari. Vide verb. Pignus, et verb. Hypotheca per tot.

PILEOLUS.

Pileolus, quid de ipso in variis casibus. Vide verb. Pileolus, num. 1 ad 9, verb. Coma fictitia, per tot., et verb. Missa, art. numer. 2.

PIXIS SACRA.

Pixidis sacræ fur quas pœnas incurrat. Vide verb. Fur, num. 65 ad 80, et verb. Pœna, art. 2, num. 58.

PLACITUM REGIUM.

Variæ adversus placitum regium animadversiones exponuntur. Vide verb. Placitum regium, num. 1 ad 10, per totum.

PLAGIUM (VI, 359).

Plagium quid sit, ab ipso plagarii, et unde dicti. Vide verb. Plagium, num. 1, 2 et 3.

Reprehenditur auctor in etymologia Plagii designanda, et vera indicatur, n. 41.

Plagium non est proprie furtum, si persona, quæ subripitur, sit sui juris; bene vero si adhuc sit sub patria potestate, num. 4 et 5.

Et inde actio furti competit patri, non vero matri, num. 6 et 7.

Plagii pœna, quæ olim fuerit, et nunc sit, num. 8 et 9.

Plagii crimen committunt dantes pecuniam vel fraudulentis suasionibus incautos juvenes ad militiam trahentes, num. 10.

Is cuius consilio plagium commissum est, plagii non tenetur, num. 12 et 13.

PLANETÆ.

Planetæ intra quod tempus impleant suam circulationem. Vide verb. Mundus, num. 181.

Planetæ quot sint, et quæ eorum magnitudo, n. 179 ad 181.

Planetæ quomodo discernantur inter se, num. 183.

Planetæ quomodo distinguantur a stellis fixis, num. 175.

PNEUMATICA.

Pneumatica quid. Vide verb. Mundus, num. 207 et 209.

POENA IN GENERE (VI, 501).

Pœna, quæ est mensura culpæ, quid sit. Vide verb. Pœna, art. 1, num. 1 et 2.

Licet regulariter nemo puniatur sine culpa, interdum tamen quis innocens sic punitur ob bonum publicum, num. 3 et 4.

Quomodo distinguantur pœna et mulcta, ac pœna et pœnitentia, num. 5 et 6.

Pœna multas habet divisiones, quæ assignantur cum suis definitionibus, num. 7 ad 11.

Quinque traduntur regulæ ad cognoscendum, an pœna sit latæ vel ferendæ sententiæ, n. 12, et verb. Lex, art. 2, n. 28 ad 55.

An pœna sit latæ vel ferendæ sententiæ, quando lex utitur verbis imperativi modi, num. 13, 14 et 15, et verb. Lex, art. 2, num. 32.

Pœna, seu lex pœnalis sententiæ ferendæ non obligat ante sententiam iudicis, n. 16, et dict. verb. Lex, num. 36.

Pœna, seu lex pœnalis latæ sententiæ, an et quando obliget ante sententiam declaratoriam iudicis; etiam stante clausula « absque alia declaratione ipso facto incurrenda » et hujusmodi, num. 17 ad 24, et dict. verb. Lex, num. 37 ad 44.

Exceptis censuris, pœnam legis incurrunt transgressores, etiam si illam ignorent, num. 25.

An et ex quibus causis possit iudex augere, vel minuere pœnas a jure statutas, num. 26 ad 45.

Quædam sunt crimina, in quibus minor ætas non minuit, qualia sunt furtum hostiæ, et celebratio missæ facta a non promotis ad presbyteratus ordinem, num. 74 et seqq.

Adverte tamen id procedere dummodo reus vice-simum annum compleverit, n. 77.

Illud autem singulare est in hisce criminibus, quod confessio quam vocant de plano, nec etiam suffragatur ad pœnam diminuendam, n. 78.

An valeat episcopus componere delicta clericorum convertendo pœnam in mulctam aliquam pecuniariam, num. 79.

De applicatione pœnæ pecuniariæ faciendæ ab episcopo. Vide num. 80, 81.

Episcopus autem pœnas a sacris canonibus impositas non potest remittere nisi in casibus expressis, num. 82.

In pœnis arbitrariis quomodo debeat iudex procedere, num. 46, 47 et 48.

Pœna unius metus est multorum, et imposita in foro conscientiæ non liberat a pœna imponenda in foro fori, num. 49 et 50.

Pœnas pecuniarias seu mulctas, quibus possit ac debeat vel non applicare episcopus, num. 51 ad 63.

Si mulctæ non fuerint per episcopum in vita applicatæ, non possunt ad minorem summam reduci per vicarium capitularem, num. 64.

Pro mulctis retinendis, deputandus est ab episcopo depositarius, et quid de ipso, num. 65 ad 70.

Pœnæ et mulctæ non observantium dies festos, quibus sint applicandæ, num. 71.

Pœna et mulcta interficientis presbyterum, quibus sit applicanda, num. 72.

Ordinarius abstinere debet a pœnis pecuniariis contra regulares, num. 75.

Quoad pœnas in specie et variorum delictorum.

Enumerantur et describuntur variæ pœnæ in specie. Vide verb. Pœna, art. 2, num. 1 ad 28.

Assignantur delictorum pœnæ variæ pro varietate criminum, num. 29 ad num. 251.

Reprehenditur auctor num. 184, et una simul explicatur text. in leg. 18 cod. de Transact., num. 252 et seqq.

POENITENTIÆ SACRAMENTUM (VI, 560).

POENITENTIÆ SACRAMENTUM QUOAD EA QUÆ CONCERNUNT POENITENTIÆ NATURAM, MATERIAM, FORMAM ET MINISTRUM.

Pœnitentia unde dicta. Vide verb. Pœnitentia, art. 1, num. 1.

Pœnitentia sumitur ut est virtus, et ut est sacramentum, et quid utraque sit, num. 2, 3 et 4.

Pœnitentia est verum novæ legis sacramentum, et quando fuerit institutum, num. 5 et 6.

Sacramentum pœnitentiæ quomodo sit necessaria, quæ sit ejus materia proxima, remota, necessaria et sufficiens, ac necessaria sed non sufficiens, n. 7 ad 19.

Quid sentiendum de peccato commisso in ipsa baptismi susceptione, num. 14.

Auctoris sententiæ explicatur, in not.

Forma sacramenti pœnitentiæ quæ sit, quibus verbis valida et licita sit, vel non, num. 20 ad 32, et verb. Absolutio, art. 5.

Absolutio a quibus, et de quibus dari possit, vel non. Vide verb. Absolutio, art. 1.

Absolutio quibus dari possit, vel non. Vide dict. verb. Absolutio, art. 2, per tot.

Minister sacramenti pœnitentiæ est solus sacerdos habens etiam potestatem jurisdictionis, num. 35 et 36.

Quæ requirantur in ministro hujus sacramenti ad valide et rite ejus officium exercendum. Vide verb. Confessarius, art. 1, per totum.

Quæ concernunt ministrum hujus sacramenti quoad ejus approbationem. Vide verb. Approbatio.

Quæ concernunt facultatem ministri hujus sacramenti quoad absolutionem. Vide verb. Absolutio.

Variæ alia quæ concernunt ministrum hujus sacramenti.

Vide verb. Confessarius, art. 4, et verb. Sigillum.

Pœnitentiæ sacramentum tempore pestis non tenetur per se prestare episcopus, num. 41.

POENITENTIÆ SACRAMENTUM QUOAD EA QUÆ CONCERNUNT CONTRITIONEM ET CONFSSIONEM.

Quid sit contritio in communi, quid contritio et attritio in particulari, quare sic dicatur, quæ sit differentia inter ipsas, et quando attritio dicatur fieri contritio. Vide verb. Pœnitentiæ sacramentum, art. 2, num. 1 ad 11.

Ut attritio cum Sacramento in re sufficiat ad justificationem peccatorum, quid requiratur et sufficiat; et an possit dari sacramentum validum, num. 12 ad 36.

Corrigitur auctor in not. ad num. 36.

Quid de illo, qui in confessione oblitus est alicujus peccati mortalis, de quo antea explicite et formaliter non doluit, et de moribundo, qui fuit absolutus a confessario, audito uno solo, vel altero illius peccato, num. 37 et 38.

Quid de proposito una cum dolore requisito, num. 39 ad 45.

Propositum explicitum requiritur, in not. ad num. 40.

Dicta doctrina emendatur, in not. ad n. 42.

Afferuntur variæ hæreses exortæ circa confessionem sacramentalem, num. 44 ad 55.

Confessio sacramentalis quid sit, et quæ sint conditiones ad ipsam perfectam constituendam requisitæ, num. 54 ad 72.

Corrigitur auctor, in not. ad num. 60.

Ex conditionibus requisitis ad perfectam confessionem solæ tres sunt necessariae ad valorem sacramenti, nempe fidelitas, dolor et integritas, num. 75.

Quid de fidelitate, dolore, et præsertim integritate, de qua plures adduntur resolutiones, num. 74 ad 102.

Moralis impotentia tunc solum ab integritate confessionis excusat cum confitendi præceptum urget, in not. ad num. 86.

Circumstantiæ peccati quæ, et quot sint, et quid de ipsis, num. 105 ad 127.

Quid circa peccata mortalia dubia, num. 128 ad 131.

An, quando, et quomodo possit esse valida, et licita confessio facta per litteras, aut nuntium, num. 132 ad 135.

Auctor corrigitur, in not. ad num. 134.

Additio ad auctorem, in not. ad num. 140.

Confessio regulariter debet fieri vocaliter, et aliter facta sine necessitate est illicita, n. 136 ad 138.

Confessio quando, et quomodo in diversis casibus sit iteranda, vel non, num. 139 ad 184.

Præceptum confessionis quos, de quibus, et quando obliget, num. 155 ad 174.

Præcepto ecclesiastico annuæ confessionis non satisfi per confessionem scienter sacrilegam, num. 175.

Præcepto confessionis potest satisfieri confitendo tum proprio parochio, tum aliis confessariis sive sæcularibus, sive regularibus, num. 176.

Non sufficit tamen confessio facta regulari episcopo præsentato, licet de eo injuste reprobat, num. 177.

Alia ad rem, n. 178, et verb. Pœna, art. 2, num. 166.

POENITENTIÆ SACRAMENTUM QUOAD EA QUÆ CONCERNUNT SATISFACTIONEM SACRAMENTALEM.

Satisfactio sacramentalis quid sit; quis, et quantum ejus effectus. Vide verb. Pœnitentiæ sacramentum, art. 3, num. 1 ad 5.

An satisfactio sacramentalis adimplenda sit in statu gratiæ, num. 6 ad 9. Confessarius per se loquendo tenetur imponere pœnitenti aliquam satisfactionem, et pœnitens ipsam adimplere, quamvis ex aliqua rationabili causa possit aliquam particulari recusare, num. 10, 15 ad 16.

Pœnitens intra quod tempus teneatur pœnitentiam adimplere, num. 17 ad 20.

Pœnitens potest adimplere pœnitentiam, quando adimplet aliud opus præceptum cum ipsa compatibile, et quid si ipsam adimplendo, de ipsa non cogitet, num. 21 et 22.

Pœnitens tenetur per se ipsum pœnitentiam adimplere, non tamen ante communionem, n. 23 et 24.

Quid de pœnitente qui sive culpabiliter, sive inculpabiliter oblitus est pœnitentiæ sibi impositæ, num. 25.

Pœnitens invalide absolutus non tenetur adimplere pœnitentiam, num. 26.

Pœnitentiæ injunctæ debent esse aliquo modo proportionatæ delictis; et quid possint, ac debeant confessarii circa ipsas, num. 27 ad 40.

Pœnitentiam sibi impositam non potest pœnitens commutare in aliud opus etiam evidenter melius, et quid circa talem commutationem possit, ac debeat confessarius, sive qui eam imposuit sive alius, num. 41 ad 48.

Adducuntur, et assignantur canones pœnitentiæ, sub num. 49.

Subnectitur hic pœnitentia solita imponi in variis casibus ob violatam immunitatem ecclesiasticam, num. 50 ad 75.

In casu necessitatis presbyteri Græci Catholici possunt Latinos absolvere, n. 74 et 75.

Sacerdotes Græci conjugati possunt, et curam suscipere parochiæ et parochianorum suorum confessiones audire, num. 76.

In pœnitentiæ sacramenti administratione damnatur sub gravissimis pœnis praxis exquirendi a pœnitentibus complicum nomina. Vide *verb.* Pœnitentiæ, n. 77.

DE PœNITENTIÆ SACRAMENTO APPENDIX, SEU NOVUS ARTICULUS.

Quam sit pœnitentiæ virtus. Vide *verb.* Pœnitentiæ sacramentum, in *Append. art. num. 1 et 2.*
Qualis dolor in pœnitentiâ esse debeat, in *Append. num. 3.*

Virtus pœnitentiæ non acquiritur humanis actibus, sed gratuito est a Deo infusa, in *Append. num. 4.*
Pœnitentiâ est necessaria necessitate mediæ et necessitate divini præcepti, in *Append. n. 5 et 6.*

Sex a theologis adnumerantur gradus, sive motus, quibus pervenitur ad pœnitentiæ virtutem, sed non omnes ita necessarii, ut omnes implicite et formaliter requirantur, in *Append. num. 7 ad 17.*

Pœnitentiæ sacramentum a Christo institutum non tollit, sed fovet virtutis pœnitentiæ exercitium; in *Append. num. 18 ad 20.*

Disseritur de materia remota et proxima sacramenti pœnitentiæ, in *App. num. 21.*

Quare cordis contritio, oris confessio, et operis satisfactio appellentur a synodo Florentina quasi materia sacramenti confessionis, in *App. n. 22.*

Quid sit, et qualis esse debeat contritio, et propositum in sacramento pœnitentiæ, in *App. num. 23 ad 25.*

Contritio dividitur in perfectam et imperfectam, in *App. num. 26 et seqq.*

Acriter reprehenditur auctor in 2 et 3 art. de Pœnitentiæ sacram. et præsertim num. 13 secundi art. in *App. num. 35 et seqq.*

Apposite dubitatur, num sufficiat ad justificationem dolor ex solo metu gehennæ conceptus, aut ex turpitudinis peccati consideratione si initialis Dei amor non accedat, in *App. num. 37.*

Probat, quod dolor ex metu gehennæ, quamvis utilis sit, non sufficit tamen ad justificandum hominem cum sacramento pœnitentiæ, in *App. num. 38 ad 41.*

Triplex in peccato turpido cum consideretur, ostenditur quod dolor tantum conceptus ex peccati turpitudine propter oppositionem illius ad sanctitatem et iustitiam Dei tantum sufficit ad justificationem obtinendam in sacramento pœnitentiæ, in *App. num. 42 ad 48.*

Solvuntur difficultates, in *App. n. 49 et 50.*

Expresse reprehenduntur ea quæ habet auctor art. 2, num. 16, de pœnitentiæ sacramento; in *App. num. 55.*

Item expresse reprehenditur id quod auctor habet, num. 91. Vide in *App. num. 54.*

Corrigitur auctor dicto art. num. 127, ubi dicit circumstantiam consuetudinis per se loquendo aperiendam in confessione non esse, sed per accidens tantum, dum scilicet de ea pœnitens a confessario interrogatur, in *App. num. 55 et 56.*

Corrigitur auctor dicto art. num. 142 et 143, circa confessionis integritatem, in *App. n. 57.*

Quid sit satisfactio in sacramento pœnitentiæ, in *app. num. 58.*

Satisfactionis genera a sanctis viris accepta recensentur, in *App. num. 59.*

Satisfactio utpote pars integralis sacramenti pœnitentiæ non potest sine gravi culpa omitti, etsi levis sit vel pro levi culpa a confessario injuncta; in *App. num. 60.*

Reprehenditur et corrigitur auctor dicto art. num. 16, 22, 24 et 34, in *App. n. 60, 61, et seqq.*

PœNITENTIÂ PUBLICA (VI, 487).

Unde ducat originem, et quando inducta fuerit illius disciplina. Vid. *verb.* Pœnitentiâ publica, num. 1 et 2.

Quibus, a quibus, et pro quibus peccatis injungenda, num. 3 ad 5.

Tria in ritu pœnitentiæ publicæ erant observanda: pœnitentium stationes, tempus singulis præfinitum, et pœnæ intra hoc tempus usitate, quæ explanantur, num. 6 ac 8.

Quis fuerit, post solemnem Pœnitentiâ integre peractam, reconciliationis modus, num. 9 et 10.

PœNITENTIARIA APOSTOLICA (VI, 495).

Pœnitentiariæ apostolicæ facultates traduntur. Vide *verb.* Pœnitentiaria apostolica, n. 1 ad 3.

Recensentur pœnitentiariæ apostolicæ officiales, et illorum electio, ac servitium, n. 4 et 5, et num. 30 ad 34.

De pœnitentiariæ apostolicæ expeditionibus, emolumentis, et archivo, num. 6 ad 9.

De cardinali majori pœnitentiario, ejusque officio in pœnitentiaria apostolica et de illius auctoritate, num. 10 ad 29, et n. 35 et 36.

De minoribus pœnitentiariis, n. 37 ad 40.

PœNITENTIARIUS.

Vide *verb.* Canonicus, art. 9, num. 45 ad 49.

POLLUTIO.

Vide *verb.* Luxuria, num. 35 ad 45.

POLUS.

Polus unde sit dictus et quid significet. Vide *verb.* Mundus, num. 124.

Polus alter vocatur arcticus septentrionalis et borealis, et alter in diametro oppositus appellatur antarcticus, meridionalis et australis; quare sic dicti, et quales sint, num. 125 et 126.

In medio horum polorum pendet terræ globus, et quomodo, num. 127.

POLYGAMIA (VI, 495).

Polygamia duplex esse potest et quæ sit. Vide *verb.* Polygamia, num. 1 ad 4.

Simultanea pluralitas uxorum est vera, et propria polygamia jure divino prohibita, successiva autem pluralitas est valida et licita, num. 5, 6 et 7.

In veteri lege polygamia, seu pluralitas uxorum simultanea fuit licita et permessa, polygamia autem, seu potius polyviria plurium virorum simul cum una uxore nunquam fuit permessa, num. 8 et 9.

An potuerit Deus in lege veteri, et possit nunc dispensare in hac polygamia, seu polyviria, num. 10 et 11.

Circa pluralitatem simultaneam uxorum sicuti dispensavit Deus in lege veteri, ita posset, si vellet, in lege nova. Nullus autem homo, neque papa dispensare potest, num. 12 et 13.

Ad evitandam polygamiam, et contrahendum secundum matrimonium ob mortem alterius conjugis, quæ certitudo requiratur et sufficiat, num. 14 ad 26, et num. 34.

Polygami qua nota et pœnâ afficiantur, num. 27 ad 30.

Polygami debent abjurare de levi vel de vehementi, prout fuerint de hæresi suspecti, unde hoc crimen spectet ad forum ecclesiasticum, num. 31 et 32.

Polygamia non est delictum misti fori, sed unice pertinet ad iudicium ecclesiasticum, vel tribunal inquisitionis vel ordinarium num. 33.

Quid si polygamus in tribunali inquisitionis exceptionem opponat nullitatis prioris matrimonii a se contracti, an remittenda sit causa ad ordinarium, num. 36 et 37.

An puniri in Sacro Officio possit qui pendente lite super validitate matrimonii contraxit secundum, num. 38, 39.

Polygamus, pœnâ trirremium expleta, et prima uxore defuncta, non potest cum secunda denuo

contrahere, nisi habeat dispensationem apostolicam. Vide *verb.* Polygamia, num. 35.

De pœnâ eorum polygamorum, qui falsis testibus decepterunt curiam ecclesiasticam ad obtinendam licentiam contrahendi matrimonium, num. 40 ad 42.

PONTIFICALIA (VI, 507).

Quid de ipsis in variis casibus. Vide *verb.* Pontificalia, num. 1 ad 8, et *verb.* Abbas, *verb.* Episcopus, art. 4 et 7.

Vide etiam ad *verb.* Pontificalia, num. 10 ad 14.

PONTIUS PILATUS (VI, 509).

Pilatus quis et unde esset. Vide *verb.* Pontius Pilatus, num. 1.

Somnium ejus uxori immisum, an divinitus vel a diabolo fuerit, num. 2.

Quo in loco et qua morte defunctus, num. 3.

PORTA (VI, 509).

Quid de ipsa in diversis casibus. Vide *verb.* Porta, num. 1 ad 11, *verb.* Ecclesia, art. 5, *verb.* Fœnestræ prospectus.

PORTIO, PORTIONARIJ CATHEDRALIUM (VI, 511).

Portio, portionarii, quid de ea, et ipsis in variis casibus. Vide *verb.* Portio, portionarii, num. 1 ad 11.

De portionariorum, vel hebdomadarios, seu beneficiatorum in ecclesiis cathedralibus constitutorum origine, et ubi primum facta fuerit illorum institutio, num. 12 ad 17.

Cur in decretalibus Gregorii IX de beneficiariis et portionariis nulla fiat mentio, et dum de beneficiariis disserendum occurrit, allegetur *Gloss. in cap. pen. verbo Assisios, de Cler. non resid. ib., num. 18.*

Beneficarii et portionarii non veniunt nomine capituli, neque stallum in choro, neque vocem in capitulo habent, num. 19.

Eadem tamen non est horum beneficiatorum et portionariorum conditio in omnibus ecclesiis, num. 20 ad 22.

Nulli in ecclesia sunt portionarii in omnibus æquales canonicis, quamvis non secus ac canonici, ex inveterata consuetudine sint thurificandi duplici ductu, ut ad illustrandum, num. 5 auctoris docetur, num. 25 et 24.

PORTIO CONGRUA (VI, 515).

Quid de ipsa in diversis casibus. Vide *verb.* Portio congrua, num. 1 ad 6, *verb.* Congrua, et *verb.* Vicarius parochialis.

PORTORUM.

Portorum seu portorium quid sit. Vide *verb.* Gabella, num. 8.

POSSESSIO (VI, 515).

Quid de ea pro diversis contingentibus. Vide *verb.* Possessio, num. 1 ad 10, et *verb.* Dominium, art. 1, num. 21 et seqq.

POSSESSOR BONÆ ET MALÆ FIDEI (VI, 517).

Possessor bonæ et malæ fidei quis dicatur. *verb.* Possessor bonæ et malæ fidei, num. 1 et 2.

Possessor bonæ, an malæ fidei præsumi debeat, num. 71 et 72.

Possessor bonæ fidei, quo tempore possit præscribere rem possessam, et fructus inde perceptos, num. 5 et 4.

Illustratur regula, « Bona fides tantum possidenti

præstat, quantum veritas, quoties lex impedimento non est, » num. 75 ad 75.

Possessor malæ fidei nullo tempore potest præscribere, num. 5.

Quid de diversis fructibus inde perceptis et percipiendis, num. 6 ad 11.

Expensæ, quæ solent fieri a possessore tum bonæ, tum malæ fidei, sunt triplicis generis, et assignantur, num. 12.

Res aliena apud possessorem sive bonæ sive malæ fidei, potest crescere et decrescere dupliciter, et assignatur quomodo, num. 13.

Possessor malæ fidei, quid, quando et ubi teneatur restituere, vel non, num. 14 ad 38.

Possessor bonæ fidei, quid, quando, et quibus restituere teneatur, num. 39 ad 62.

Quid de possessore partim bonæ, et partim malæ fidei, num. 63 ad 66.

Quid de successore possessoris malæ fidei, num. 67 ad 69.

Alia ad rem, num. 76 ad 82, et *verb.* Dominium, Emptio, Restitutio.

POSTLIMINIUM (VI, 540).

Postliminium quid sit, et in quibus postliminii jus locum habeat. Vide *verb.* Postliminium, num. 1 ad 5.

Postliminii jus in quibus locum habeat quantum ad Christianos captos ab hostibus, num. 6 et 7.

Capti a piratis vel latronibus liberi permanent, nec indigent postliminio, num. 8.

Num dictio juris postliminii, tum legis Corneliæ hodie obtineat, num. 9.

POSTULATIO PRÆLATORUM (VI, 541).

Postulatio proprie dicta quid sit, et in quo differat ab electione. Vide *verb.* Postulatio, num. 1 ad 4.

Postulatio alia est solemnis, et alia non solemnis, seu simplex, et quæ utraque sit, num. 5.

Postulare, et postulari qui possint, num. 6 et 7.

Duplex est defectus, seu inhabilitas, dispensabilis nempe et indispensabilis, et quæ utraque sit, num. 8.

In postulatione exprimens est omnis inhabilitas, alioquin postulatio erit irrita, num. 9.

Episcopi, cardinales, alique prælati, clerici, et religiosi, an, et quando possint, vel debeant postulari, eligi, num. 10 ad 16.

Postulantes, an et quando possint variare postulationem, seu ab illa recedere, num. 17 ad 21.

Postulantes ad prælaturam scienter indignum privantur jure postulandi et eligendi, et in tali casu ad quos devolvatur, talis potestas, num. 22 ad 26.

Quid si postulatio non concurrat cum electione alterius in discordia, vel concurrat in tali discordia, num. 27 ad 30.

Postulatio a quibus possit, vel non, admitti, n. 31 ad 34.

Superior an et quando teneaturmittere postulationem, num. 35, 36 et 37.

Postulantes intra quod tempus teneantur postulationem præsentare, et postulatus ipsam acceptare, et consensum præstare, num. 38, 39 et 47.

Pro facienda postulatione solemnî quæ forma sit necessaria, ac sufficiens vel non, num. 40 ad 46.

PRÆBENDA (VI, 555).

Quid de ea in variis casibus. Vide *verb.* Præbenda, num. 1 ad 5.

PRÆBENDA THEOLOGALIS ET PœNITENTIARIALIS (VI, 557).

Deputatio actualis requiritur ad erectionem præbendæ theologalis, et ejus erectio ubi locum habeat. Vide *verb.* Præbenda theologalis, num. 1, 2 et 3.

Collatio præbendæ theologalis ad quem spectet, num. 4.